

NATTANTECKNINGAR

MINNS DU DET jag drömde när barnen var små, om att man hade funnit bevis för Guds existens, i Nevadaöknen. I drömmen strömmar människor dit, reser ut för att se, hela världspressen är där, de säger att det är ett ovedersägligt bevis, det man har upptäckt där ute. Öknen och det roströda, platta landskapet som bryts upp i bergformationer, de raka oändliga vägarna in dit. Jag sov, drömde, jag vaknade. Det fanns där, det jag hade drömt, ett avtryck. Inte för att jag är troende, jag vet inte, kanske är jag det. Ibland tänker jag att jag är det, men så försvinner det igen. Jag vet inte om det var därför jag hade den där drömmen, jag fick aldrig veta vad beviset skulle vara, man får inte veta sådant i drömmar. Den var bara en lätthet mot allt det andra som drog ned oss på den tiden. Jag vet hur det var, hur jag vaknade och först inte kunde skilja interiören i drömmen från rummet. Du låg bredvid mig, du sov, jag låg där och såg på en gardin som rörde sig i det öppna fönstret, jag tror jag minns det bäst, den enkla rörelsen i gardinen, det hade just blivit morgon, efterhand gled drömmen bort, upplöst, fragmenterad, det är väl det drömmar blir. Och ändå fanns det där så långt efteråt, avtrycket.

HUNDARNA SOVER i det lätta ljuset från fönstret hela förmiddagen, ändrar bara ställning om något oroar dem. De är stora, pälsen glänser i brunt, silver. De väcks av ett ljud vi inte hör, lyfter på huvudet, ser mot fönstret, innan de lägger sig tillrätta igen, ljuset i rummet förändras medan de drömmer vidare. Vi har flyttat hit ut på landet. Jag borde skriva, skriva hundarna och landskapet och det jag ser, skriva mig ut ur tyngden, men hela tiden stannar jag upp och känner det, att det inte stämmer, att även om det är sant får jag det inte att stämma, som ett logiskt stycke kan vara sant men ändå inte rymmer något särskilt sammanhang eller känns riktigt genom språket. Så stryker man ut och börjar på nytt, om och om igen. Det enda som känns riktigt är stigarna, åsen, de rätta vägarna, känslan av ensamhet, för ensamheten finns i landskapet, som det hus nere på fältet där ingen har bott på många år. Där det sägs att någon bodde, men man har glömt vem.

Vi flyttade hit sent på sommaren. Vi vill vara vuxna här, lägga staden bakom oss, det vi var där, allt det vi kallar misslyckande. De två fönstren i vardagsrummet vetter ut mot fältet, nedanför det är vägen ett tunt bälte, en rand med en och annan bil,

där nedanför finns åter fälten, tättskrivna ark med tunna sammanfogningar, ojämna och konstfärdiga meningar, dessa ränder på fältet som plöjs upp gång på gång för att se vad de kan ge, upprepningen i sig skänker mening. Det känner jag igen mig i, det arbetet. Om det är något landskapet säger är det: lita bara på detta, här är det, här har det alltid varit. Och man kan gå in i det, gå längs dessa vägar, hela tiden gör vi det, prövar oss fram, vill passa in, med det krossade gröna, den gula himlen om kvällen, det starka ljuset varje morgon, de svarta och vita fälten just innan kylan kommer, skissar det med steg, som du gör med dina mjuka kolstift på ett papper.

Jag fick pengar, vi fick pengar, och så flyttade vi hit. Det tog tid att flytta. Det gamla huset var fullt av skräp. Allt vi förvarade i källaren var angripet av vit svamp, den växte uppöver väggarna, bredde ut sig på golvet där nere, täckte sprickor och lister, mycket starkare, uthålligare än vi. Du var inte frisk när vi flyttade. Det kändes som om vi blev hindrade, att vi inte kunde lämna stället där vi hade bott i nästan tio år, att vi måste tänka efter, innan vi till slut kom igång tog det flera veckor bara att sortera och slänga de förstörda, svampangripna möblerna, kartongerna med böcker, saker från när barnen var små.

Den har följt med oss, tvekan. Vi vill gärna tro på något, göra ett avtryck, vi blir intresserade av trädgården, av att plantera saker, det ger mening när man bor i ett hus som det här, en dag köper vi plantorna till en färdig häck. Sex små träd ligger som lustigt grönklädda barn på marken, tills du gräver en perfekt, kort fåra och placerar dem där på eftermiddagen. De

trivs, tillsammans bildar de bara bråkdelen av en häck, en liten del utan samband med något, människor nere på vägen tittar på häcken som saknar riktig början och slut. Vi oroar oss inte, hundarna oroar sig inte. Den äldsta patrullerar den konstiga, korta häcken, skäller varnande om någon trampar förbi den och in på vår tomt, den unga springer alltid glad fram för att önska dem välkomna, båda två skiter svarta högar på gruset, eller sticker över till grannen för att kissa på det finaste gräset. Vårt hus ligger i gläntan. De öppna fälten framför, vi har äntligen lyckats resa från staden, få öppningar omkring oss.

Allt blir till, du skuggar med kol, fälten, åkrarna, vägarna, vissa detaljer tydligare, skarpare än andra, suddar ut det igen tills det knappt är ett landskap, snittar upp det. På dukarna grundar du alltid med svart som för att betona ett mörker som finns där först, att ljuset bara är frånvaro av mörker, inte motsatsen, när du börjar lägger du maskeringstejp för att få skarpa linjer, du använder de gamla penslarna. Du har fått det stora rummet, det jag kunde ha haft, där kunde jag ha skrivit, men nej, du ska ha det, du behöver fönstren, ljuset genom dem, jag vill att du ska ha det. Du ska sätta upp dina dukar på min fars gamla stafflier, dem vi hittade i hans hus när vi städade ur det. En enkel konstruktion av ribbor som han spikade ihop, han gjorde saker och ting själv, du står i det rummet och målar, ibland har du på dig en av hans tröjor, en tröja med lösa trådar nu, och dina händer är täckta av färgfläckar, hans var också det, ibland lägger du dig på madrassen där inne och stirrar på det du har gjort, och när du stiger upp är ditt hår i oordning

precis som hans hår var när han var upptagen av något, du arbetar nere i det stora rummet, och jag arbetar uppe, och mitt på dagen skäller någon av hundarna. Vi måste ut.

Där vi går får vi det bekräftat. Här är husen, trädgårdarna, garagen med redskap och skidor och bildäck. Ovanför järnvägen: en fastighet med ett boningshus, några uthus och hundar i en inhägnad på gården. Där lever de, står bundna vid sitt eget lilla område, draghundarna. Vi hör skällandet, ylandet, ljudet är vågor över fältet, en våg som slås tillbaka av andra hundar när de svarar. Somliga säger att det finns varg på åsen här, man såg en i våras, den gick längs riksvägen och över ett fält, över älven, mot Verket. Ingen har sett den sedan dess, det vi alltid hör är hundarna. Uppför vägen, under bron, på andra sidan av järnvägen, stigen till vänster där skogen börjar. Det är tyst hos hundarna, vi går längs stängslet. De närmaste tittar upp, överraskade av att vi kommer så nära. Vi fortsätter, snart är vi förbi hundgården. Det har börjat regna och jag höjer handen för att dra på mig huvan, och den rörelsen ser en av dem. En stor gråvit hund reser sig, en instängd varg, illustrationen i en barnbok, se gapet, se det stora huvudet, en linje går från nosen och upp, den delar sig i pannan, ett mörkt märke, en fördjupning med två böjda fjädrar tecknade i det vita, en fortsättning på skogen i blicken, i pälsen som är fläckig, en tidig vinterskogsmark. Ögonen ljusa glaskulor i en infattning, blicken smalnar medan han tittar, vi tittar tillbaka. Hunden far emot oss, hejdas av kedjan. Han är ingen varg, kanske ett slags ledare, för nu börjar alla. De står på baktassarna, sliter i

kedjorna. Vi snubblar förbi den tjutande, ylande flocken; oväsendet tar inte slut. Lojaliteten, ett slags kärlek, att de vaktar det trista stället. Först långt borta på vägen, ovanför gården, huset och inhägnaderna, hör vi dem inte längre.

Allt sträcker sig här, vägarna sträcker sig uppåt och förbi, mot Roa. Fälten sträcker sig mot träden, stället där skogen börjar, åsarna mot formationerna på himlen varje kväll, och på morgonen flyter ofta dimman över åkrarna, ett genomskeinligt material hänger i luften en kort stund, det har slitit sig loss från himlen, solen bleker långsamt bort det. Alla som bor här, allt de gör, de vanliga sakerna de gör. Det är åtminstone vad vi tror. Vi behöver det, vi tittar in i det, går förbi, stannar till och ser, stirrar som hundarna gör efter en rörelse, en imitation av något annat. Jag tänker att här blir vi skolbarn, går till vissa ställen som vi har upptäckt i skogen, längs små vägar, skogsstigar. Vi har inget mål, du röker och jag tar bilder, i början är jag säker på det här stället, vi passar här. Ett ställe där vi passar in. Jag börjar tro det, att du, att vi klarar det nu. Men så går det en tid, du står alltmer sällan inne i ditt rum, stafflierna är tomma. Du säger att du bara behöver köpa ny färg. Jag känner det jag också. Vi har tagit med oss för många människor hit ut. Nu när det är mindre oväsen, i tystnaden här ute blir de tydligare, de blir synliga, de tar utrymme i huset, min far, din mor. Hjärtevännar. Andra vi trodde vi hade glömt.

I huset där vi bodde innan vi flyttade hit ut på landet skrev jag i olika rum, ett tag hade jag det lilla skrivbordet i hallen på övervåningen, sedan flyttade jag in kortändan i en garderob och skrev där, jag skrev en novellsamling, två romaner, en novellsamling till i det hus jag inte ägde och därför följde med ett slags intresse medan det förföll, jag tyckte det var en parallell till mitt förfall, till vårt möjliga förfall. Vi kunde inte ta hand om det, vi försökte, vi hyrde det billigt, vi målade väggarna och ställde in möbler som jag hittade på en loppmarknad. Jag var så tacksam för det huset. Det räddade oss när vi inte hade någonstans att bo, inga pengar. Så småningom svek jag det säkert. Huset var som en samling ben, monterade i en slumpmässig ordning, placerade på det sätt som man trodde att den ursprungliga organismen en gång hade sett ut, jag tänkte att det var en ritning vi saknade, den vi behövde hitta för att få det att sitta ihop, det var vårt fel att vi inte kunde få de olika utrymmena att stämma. En vinter rann det smältvatten nedför väggarna, det rann som grå floder över tapeten, det var silverfisk i avloppet, små djur längs listerna, skalbaggar i barnrummet, mal, svart svamp i det ruttna virket i de gamla fönstren, jag tyckte om att bo där, länge försökte jag bo där, vi drog för gardinerna om vintern, det blev som att bo i en kokong, så kallt under vintermånaderna att jag sov i en sovsäck med vantar och mössa, andedräkten från min mun, vit och tunn, om sommaren öppnade vi alla fönstren och satt på den lilla trappan ut mot trädgården.

I många år är det så. Tiden försvinner. Du tycker om att sova. Du dricker kaffe, somnar. Du vaknar, vi ser en film. Vi

älskar, knullar, du går till jobbet. Du läser åt ett förlag, du arbetar som hemhjälp, som vaktmästare. Får jobb på ett kontor, på ett bibliotek för blinda, bearbetar böcker. Du skissar och tecknar lite, försöker måla. Du ringer för sällan till din mor, som har haft invalidpension i flera år, du vill gärna. Du vill vara sådan, fin. Men du kan inte.

Du har gått ned i vikt det senaste året, du har blivit smal, mager. Om natten vaknar du av en mardröm, alltid samma, människor som går över fälten med facklor i händerna, letar efter någon, efter dig, driver in dig i en byggnad, resterna av en krigsbunker, där nere andas du in fint sågspån. De möjliga, tomma rummen, tortyrkammarna med enorma växter, de vaxaktiga stänglarna som kroppsdelar invuxna i en häck. Du kan inte springa eller ta dig därifrån, du måste igenom, trots att du vet hur drömmen slutar, de driver dig vidare, till slut finns det bara en öppning, en smal vägg som du kryper in och gömmer dig bakom. Känner himlen ovanför, det öppna området där ute. Du vaknar, alltid omringad, ibland står de beredda att tända ett bål, ett enormt bål med avskräde från huset reser sig ute i vår trädgård. Mardrömmen oroar dig hela dagen, du dricker kaffe för att bli av med den, som om rester av drömmen sitter klistrade bakom ögonlocken.

Flytten har inte förändrat det, det som är fel har den kanske gjort värre, du hatar att flytta. Jag har flyttat så många gånger att jag är immun, jag är en kringresande, jag tror inte på att vara rotfast, jag är säker på att om jag väljer ett ställe, ett hus, bestämmer mig för det, så förändras stället eller jag. Det

är därför jag är på min vakt här också, jag är för misstänksam, tvivlande, säger du. Men du har också blivit mer vaksam. En eftermiddag är vi vid hästhagen på gården här borta. Alldeles vid stängslet står en brun valack och längre ned två andra under ett träd, de båda hästarna vilar. Vi går ofta hit för att se på dem medan de går ute i inhägnaden, en svart och vit hund skvätter omkring, undviker de enorma hovarna. Din blick förändras, glider längs de stora djurens konturer, trädet på fältet som är en del av den vidsträckta hagen; för ett ögonblick är vi alldeles lugna, som hästarna där nere. Så går vi vidare.

Vi går över en åker, och de kortklippta hårda stråna står som piggår, spikar, upp ur marken, vi går med hundarna, går och går, det finns ingen väg här, säger jag vid slutet av fältet, alla vägar slutar ju plötsligt bara, upphör, nej, säger du, du säger att jag misstar mig, för här kan vi gå, och så är vi över i en urskog, ett kaos av långa grenar, döda träd, och genom allt, längs älven, har någon dragit tjock, rostig taggtråd, det är som om vi går ut ur det landskap vi började i, ut ur det mjuka ljuset, och jag vet var vi är nu, i en av dina skisser. Eller i den inramade bilden ovanför mitt skrivbord, den av Akira Kanayama som ser ut som en tova.

Mörkret igen, men om dagen. En brist som tränger in i och igenom varenda dag, efterlämnar ett hål, drar ljuset ur det som en svamp suger upp den vita färgen på den svarta grunden, stryker ut den, gör den osynlig. Jag känner igen det, hurdana dina rörelser blir. En svart plastsäck där du samlar upp

saker, du går omkring och stoppar ned dina saker, allt du bryr dig om, dina penslar, dina dukar, skissblock, böcker, allt ska ned, som bevis, föremål från brottsplatsen. Den svarta säcken, stor nog att ha en människa i.

Se på alltsammans och ta bort det som betyder något; dina händer har inga färgfläckar längre, har inte haft det på veckor, varför kastar du det, frågar jag, men du svarar inte. Jag tar ifrån dig platsäcken, det är en reva i den, ett ganska stort hål, där jag kan se innehållet, där olika föremål syns.

PÅ VÄGEN HEM märker du att du har tappat dina nycklar. Du letar i byxorna, jackan. Du är tio år, snart är jullovets slut. Bussen far genom gatorna med välkända hus, stadslandskapet, senare minns du att du satt i bussen och tittade ut på staden, den såg ut som rekvisita redan då, fasaderna är fastklistrade i marken, prydda med ljus, och över fasaderna ligger vintermörkret, det ger sig bara ut för att vara något du är bekant med. Du har varit hemifrån länge, det är första gången du har firat jul hos din far. På väg från hållplatsen börjar det snöa igen. Du ser radhusen på Grevinneveien, huset ligger där du lämnade det. Du börjar springa nu när du snart är hemma. I fönstret finns inte pappersstjärnan kvar, men hon tar alltid ned den tidigt, på juldagen, då städar hon, din mor, pyntet packas ned, granen kastas ut i trädgården där den ligger och blir torr, och nu, sedan din far har flyttat ut, sitter hon mest i soffan med sina cigaretter, koncentrerad på det arbetet, att dra halsbloss och blåsa ut, som om det är varmt glas hon blåser, inte rök.

Din systers cykel är borta, hon slänger ifrån sig den, den täcks av snö, men handtagen på styrstången sticker upp, som om någon där nere kämpar sig igenom, innan de täcks över igen av ett nytt snöfall. Framför ingången är det tomt, bara en

skarp vit skarkant mot räcket och trappan. Något annat är också förändrat, en lykta har placerats framför dörren och det ligger granbarr kring mattan. Ringklockan ger ifrån sig ett kort, pressat ljud, samma som alltid. Du torkar av näsan på ärmen medan du väntar, du hör att någon rör sig där inne, genom fyrkanten av glas i dörren ser du en skugga, den blir större, drar sig tillbaka igen, din syster, din mor?

Han som öppnar är lång, skäggig, du har aldrig sett honom förut. Han ser tålmodigt på dig. Du som hör hemma här står utanför och han, en främling, kommer och öppnar. Han talar med dig som om ni kände varandra väl, som om han nästan har väntat på dig, på att du skulle komma. Mats, säger han, kom in, kom in. I huset du trodde var ditt finns det en annan, ny och skarpare lukt, det kan vara fel hus, du kan ha glömt, gått fel, du har aldrig varit i ett hus så likt ditt eget, men ändå annorlunda. Och du har aldrig sett honom förr, den skäggige mannen som säger att han heter Roar. Skohyllan är ny, telefonen är samma grå men står på ett annat bord; en spegel med plastram har hängts upp över bordet. Mannen du inte känner tar fram en lapp, slår ett nummer, väntar med luren i handen. Han ser inte på dig utan in i väggen, innan han lägger på luren igen, ingen hemma, säger han.

Nu när du går genom huset med Roar inser du att förändringen är fullständig, att rummen har skakat av sig den tidigare inredningen. Han frågar om du vill vänta här i hallen, du nickar, du vet inte riktigt vad du väntar på. Väggarna är nya, fulla av bilder av andra, okända ansikten. Ett fotografi av Roar i kostym, kvinnan bredvid har flor och vit klänning, de står

vända mot varandra, men ser rakt på dig, hennes armar slutar i ett hav av blommor, svart och vitt. Du får en pall att sitta på. Genom den öppna dörren till köket ser du att Roar har placerat sig vid bordet tillsammans med henne som du känner igen från bilden. Du lyssnar. De pratar med varandra, diskuterar medan ljudet av bestick och glas och tallrikar är tydligare än rösterna genom den öppna dörren. Han kallar henne Cecilia.

Han försöker ringa igen. Cecilia frågar om du är hungrig, vill du ha något att äta, är du törstig? Du ser på dörren, vägen, dina byxor, från baksidan på din hand flagor från resterna av ett sjörövarskepp, en plasttatuering fastkletad med vatten, du nickar och följs till bordet i ditt eget kök, där är nya gardiner, vitmålade väggar, bara skåpdörrarna har fortfarande den välbekanta färg som din mor kallar en förolämpning och som hon vartannat år planerar att måla om. En tallrik ställs framför dig, kylskåpet brummar som det brukar. Du tar vattenglasen och dricker, det smakar som förr, det är ditt vatten! Roar säger att de har fisk i dag. Cecilia säger att ät nu bara så mycket du vill, här sitter du mellan dem och låtsas att du är en naturlig gäst, eller kanske ett barn som bor tillsammans med dem, och de låtsas också det. Det finns inga barn här, var är deras barn, bor de ensamma, du märker att de är bekymrade, hur ska de få dig att passa in, var ska de göra av dig.

Efter maten som du inte har ätit upp frågar du om du kan gå på toa. De nickar, något i frågan gör dem nöjda. Din kropp fungerar som den ska, du kommer att klara dig. Du måste vara utmattad, säger Cecilia. Du vet inte varför du skulle vara det, men du nickar och går från bordet.

Ditt rum är borta. Väggarna är tomma, fotbollsaffischerna nerrivna. Fönstret är en oroväckande öppning utan gardinerna. Cecilias och Roars rum bredvid, på deras nattduksbord ligger pengar, några sedlar hålls på plats av en vas. Du tar upp en sedel och stoppar den i fickan, ett mjukt papper, fukten i dina fingertoppar. Toalockets beläggning av skurpulver, tvålen på badrumshyllan, du har sett din syster naken i badkaret, hon reste sig, vattnet rann av henne, en glatt, nästan oljig yta, fräknig hy och en kil av fjunigt hår där låren möttes, innan hon skrek att du skulle stänga dörren, din far satte upp de där krokarna medan han fortfarande bodde med er, du höll i skruvarna åt honom, det fanns ett allvar över det, mellan er, här hängde din handduk, din syster hade sin bredvid. Krokarna är tomma. Du pissar en tunn stråle i den gamla toaletten. Undrar om de kommer tillbaka. Din mor. Din syster.

De båda som du inte känner står i hallen och Roar lägger på telefonluren, säger: Det är tråkigt att det skulle bli så här, men någon borde ha talat om det för dig. Har du lust att titta på tv? I vardagsrummet har de flyttat möblerna, som inte är de möbler du känner igen, till andra sidan av rummet, du visste inte att det gick, det var som en lag att soffan skulle placeras där, stolen där, du trodde inte att de skulle låta sig rubbas ur en bestämd radie. Nu har de inte bara flyttats, de har försvunnit. Rummet är ett besked om att allt är opålitligt, det här är en scen där det är naturligt att rekvisita ersätts av ny, människor kommer och går. Oklara, iögonfallande tomrum på väggen, skuggor, ellipser och kvadrater. Det kliniska ljuset

som faller genom en vit lampskärm, julgranen har tätare barr än förr, kulorna blänker. Ångesten är ett lätt knip i magen, om de är borta, din familj, varför tog de inte med sig dig.

Du och Roar går till grannen, Roar förklarar att det har uppkommit en situation. Grannen, som du känner som en solbränd rygg på gräsmattan om sommaren, står i den öppna dörren, plötsligt en ranglig bro till förr i världen då du bodde här. Han har julfest, någon där inne trycker ned en tangent i taget på ett dragspel, grannens andedräkt tar plats, den omfamnar den kalla luften och sätter sig i dina näsborrar, sprit och revbensspjäll och fylld konfekt, Roar frågar efter din far, ja jävlar, säger grannen, det blir inte lätt att hitta honom, nu är han nog redan på en bar någonstans, du vet att det är sant, din far kan fem språk, han undervisar på Handelsgymnasiet i Tønsberg men kan inte gå förbi uteserveringar och kaféer. Han dricker med sina vänner, och när hans vänner går hem dricker han med personalen, med dig. Efteråt dricker han i vardagsrummet, han kan dricka i bilen, du tror att du en gång såg honom dricka medan han sov, lyfta glaset i sömnen, hitta läpparna, placera det på bordet och sova vidare. Ni går tillbaka till Cecilia. Du sitter i det gamla, nya vardagsrummet och väntar med två okända, Roar och Cecilia, drömmer ett ögonblick något som är ett flytande ämne, det rinner genom tankarna som kallt, klart vatten, innan du vaknar av en ringklocka.

Din far kommer in genom dörren, tv-programmet är slut, ett nytt har börjat, du har nått ett tillstånd av värme, förvirring, allt här, rummet och sakerna, smälter och glider in fram-

för en skiftande, skrikig bakgrund. Du borde ha lagt dig nu men du har inget rum längre. Din far är arg, han har just fått veta att din mor har tagit med sig din syster och flyttat till Oslo, han kan inte förklara, han hejdar sina egna ord som man hejdar bilar utan ljus. De båda andra nickar. Du vill inte gå, plötsligt vill du inte gå, det är ett infall, du ockuperar soffan och vägrar följa med. Han är övertrött, säger de. Din far drar i dig, Cecilia hämtar en chokladkaka, hon böjer sig fram och ger dig en hastig kram, du blir överraskad av den varma omfamningen, du känner henne inte, men du vet att du har blivit ett barn att tycka synd om. På vägen ut låter du fingrarna glida över väggen, dörren, handtaget, ingenting att hålla i, ingenting håller dig kvar.

Ni står i dörren medan du tar på dig skorna, en flicka kommer uppför trappan till ingången, en flicka i din egen ålder, kanske är hon deras dotter, kanske är det hon som ska bo i ditt hus, hon är blek på samma sätt som en vägg är det, som om huden är det tunna, tunna yttersta lagret av färg eller en skör tapet. Hon ska in, du är på väg ut, ni går förbi varandra, i hennes blick på dig finns en antydning till stor belåtenhet. Nu är det nästan mörkt, i fönstren bara ljuset från julgranarna, på himlen enstaka stjärnor här och var, du vänder dig om en gång och tittar, kanske någon i fönstren där bakom, kanske flickan, det som hade kunnat vara din familj, du vill springa uppför trappan, skrika och ropa att det stämmer inte, här bor ju du, det är ditt hus, men när du ser på det nu vet du att det inte är sant, tanken på att det kanske aldrig var det, en köldrysning genom kroppen, som början på en långvarig förkylning.